

Обикновена история.

Докторъ Х. срѣбна пакъ отъ чая си, поглѣдна вторачено събесѣдника си и продължи:

— Да, думата ми бѣше за причината на снощния ми ядъ. Питахъ ме защо бѣхъ изпълненъ съ такова негодование?... Азъ, наистина, бѣхъ ожесточенъ, злобенъ, петърпимъ! Азъ даже не ти отговорихъ на поздравлението... Въображавамъ си какво си си помислилъ...

— Помислихъ си онова, което бѣше най-естественно да си помисли човѣкъ за единъ докторъ въ такова състояние на духа... Нѣкоя несполука при лѣкуванието... Нѣкой твой боленъ въ отчаянно положение, умрѣлъ може-би въ твоитѣ рѣцѣ, и... отъ твоитѣ цѣрове.

Докторовий приятель се усмихна леко отъ неволната бодливостъ, съ която завърши фразата си.

Докторътъ кимна отрицателно:

— Лъжешъ се, каза той:—такива случаи не сж способни да доведжтъ въ иступление единъ докторъ. Смрътѣта на единъ боленъ? това сж обикновенни работи за него. Умрѣлиятъ — умрѣлъ —то интересува поповетѣ, а нему остаятъ живитѣ. Сърдцето на доктора е безчувствено—за чуждитѣ